

ePrzedsiębiorca, czyli kto?

Krzysztof Wąs, 16 lipiec 2009

Na powyższe pytanie intuicyjnie można by odpowiedzieć, iż e-przedsiębiorca to podmiot prowadzący działalność gospodarczą z wykorzystaniem sieci teleinformatycznych. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, iż w naszym systemie prawnym funkcjonuje kilka definicji legalnych pojęcia „przedsiębiorca”. Ponadto nie zawsze pojęcie to jest tożsame z terminem „podmiot prowadzący działalność gospodarczą”. Na ten fakt zwrócił uwagę m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 2002 r. (sygn. akt III CKN 777/00), który stwierdził, iż pojęcie przedsiębiorcy pojmowane w świetle ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. 20003 r. Nr 94, poz. 1037) jest szersze od podmiotu gospodarczego, tj. wykonującego działalność gospodarczą.

Tak więc to, czy dany podmiot uznany zostanie za przedsiębiorcę zależy nie tylko od tego czy prowadzi swoją aktywność na internetowym rynku, ale również od treści przepisów danych aktów prawnych. Te bowiem w określonych przypadkach za przedsiębiorcę mogą uznać na przykład osobę fizyczną, która nie prowadząc działalności gospodarczej dokonuje sprzedaży określonych dóbr za pomocą internetowych serwisów aukcyjnych.

Reguła

Standardem jest posługiwanie się przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj.: Dz. U. 2007 r. Nr 155 poz. 1095, dalej: u.s.d.g.) dla wyznaczania zakresu podmiotowego i przedmiotowego pojęcia przedsiębiorcy. W świetle art. 4 ust. 1 u.s.d.g. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Norma ta całkowicie koresponduje z art. 43¹ Kodeksu cywilnego (dalej: k.c.), który stanowi, że przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 k.c., prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Na marginesie należy odnotować, że u.s.d.g. zalicza działalność zawodową do działalności gospodarczej, jeżeli spełnia przesłanki określone w art. 2 u.s.d.g. (działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły).

Podmiot prowadzący działalność gospodarczą, zdefiniowaną w art. 2 u.s.d.g. podlega obowiązkowi wpisu do ewidencji działalności gospodarczej lub Krajowego Rejestru Sądowego. Do ewidencji wpisuje się osoby fizyczne, także jeżeli prowadzą działalność w formie spółki cywilnej, do KRS – spółki prawa handlowego i inne podmioty prowadzące działalność gospodarczą (np. organizacje pozarządowe). Niedokonanie wpisu w ewidencji bądź rejestrze nie stwarza podstaw, by odmówić danej osobie przymiotu przedsiębiorcy. Co więcej prowadzenie

R E K L A M A

e-inkubator

wirtualny
inkubator
przedsiębiorczości

<http://e-inkubator.biz>

działalności gospodarczej bez dokonanego wpisu jest wykroczeniem sankcjonowanym karą ograniczenia wolności bądź karą grzywny.

Na tle przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej możemy dokonać rozróżnienia na przedsiębiorcę w znaczeniu materialnym i formalnym (zob. *Publiczne prawo gospodarcze, zarys wykładu, J. Grabowski (red.)*, Katowice 2008, s. 21 i n.). Przedsiębiorcą w ujęciu materialnym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą o jakiej mowa w art. 2 u.s.d.g. Chodzi o zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Natomiast kryterium formalne jest spełnione, gdy przedsiębiorca dokonał zgłoszenia prowadzenia działalności gospodarczej przez wpis do właściwej ewidencji bądź rejestru przedsiębiorców.

Wyjątki

Jak wyżej zostało wspomniane termin „przedsiębiorca” nie zawsze jest tożsamy z „podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą”. Jest tak dlatego, że mamy akty prawne, które w sposób odmienny od art. 4 u.s.d.g. wyznaczają zakres przedmiotowy pojęcia „przedsiębiorca”. Oto kilka przykładów:

1. Art. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. 2003 r. Nr 153, poz.1503, dalej: u.z.n.k.)

Przedsiębiorcami, w rozumieniu ustawy, są osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które prowadząc, chociażby ubocznie, działalność zarobkową lub zawodową uczestniczą w działalności gospodarczej.

2. Art. 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. 2007 r. Nr 50, poz. 331, dalej: u.o.k.k.)

Ilekcioć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także:

- a. osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej,
- b. osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu,
- c. osobę fizyczną, która posiada kontrolę nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13 u.o.k.k.,
- d. związek przedsiębiorców na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

3. Art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. 2007 r. Nr 171, poz. 1206, dalej: u.p.n.p.r.)

Przedsiębiorcy to osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, które prowadzą działalność gospodarczą lub zawodową, nawet jeżeli działalność ta nie ma charakteru zorganizowanego i ciągłego, a także osoby działające w ich imieniu lub na ich rzecz.

4. Art. 3 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. 2001 r. Nr 97, poz. 1050)

Przedsiębiorca to podmiot prowadzący działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego.

Jak widać w wielu przypadkach na równi z przedsiębiorcą może być traktowana osoba, która nie prowadzi działalności gospodarczej. Wyraźnie prezentuje to definicja z u.p.n.p.r., na mocy której za przedsiębiorcę uważa się także osobę działającą w imieniu lub na rzecz podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą.

W praktyce oznacza to tyle, że w określonych sytuacjach osoby fizyczne bądź inne podmioty (np. organizacje pozarządowe) nie prowadzące działalności gospodarczej będą traktowane tak jak przedsiębiorcy. I tak, jeżeli na przykład stowarzyszenie w ramach swojej działalności statutowej, nie prowadząc działalności gospodarczej (stowarzyszenie nie jest wpisane do rejestru przedsiębiorców) sprzedaje określone towary, może, czyniąc to niezgodnie z prawem, zostać pociągnięte do odpowiedzialności z tytułu nieuczciwej konkurencji, mimo, iż przepisy te adresowane są do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą (zob. art. 1 u.z.n.k.). Działalność statutowa takiej organizacji może zostać ponadto zakwalifikowana jako działalność gospodarcza w świetle przepisów podatkowych. Zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. 2004 r. Nr 54, poz. 535, dalej u.p.t.u.) działalność gospodarcza obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody, również wówczas, gdy czynność została wykonana jednorazowo w okolicznościach wskazujących na zamiar wykonywania czynności w sposób częstotliwy. Tak więc działalność statutowa organizacji pozarządowej może być kwalifikowana jako działalność gospodarcza, a tym samym podmiot ten będzie przedsiębiorcą w znaczeniu formalnym na gruncie przepisów u.p.t.u. mimo, iż nie jest wpisany do rejestru przedsiębiorców i nie prowadzi działalności gospodarczej rozumianej w sposób unormowany w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Obowiązki e-przedsiębiorcy

Podejmowanie i prowadzenie e-biznesu podlega zasadom ogólnym. Osoba zamierzająca rozpocząć prowadzenie działalności gospodarczej w Internecie oraz taka, która ją już prowadzi nie jest z tego tytułu obarczona żadnymi dodatkowymi wymogami (*D. Kot, Podejmowanie i prowadzenie działalności gospodarczej w Internecie [w:] Handel elektroniczny, prawne problemy, J. Barta, R. Markiewicz (red.), Zakamycze 2005, s. 21*). Należy jednak pamiętać o przepisach bezpośrednio odnoszących się do sytuacji związanych z prowadzeniem internetowej działalności.

Owe ogólne obowiązki przedsiębiorców to:

- a. zarejestrowanie działalności gospodarczej w rejestrze lub ewidencji,
- b. dokonanie wpisu w Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej (REGON),
- c. zgłoszenie do ewidencji podatników celem uzyskania bądź aktualizacji Numeru Identyfikacji Podatkowej (NIP),
- d. dokonywanie płatności za pomocą rachunku bankowego, za każdym razem, gdy kwota transakcji, bez względu na liczbę płatności, przekracza równowartość 15 tys. euro,
- e. posługiwanie się NIP w obrocie gospodarczym i prawnym,
- f. określone przepisami oznaczanie oferowanych towarów.

Obowiązek informacyjny

Każdy przedsiębiorca, który prowadzi swoją działalność z wykorzystaniem Internetu musi liczyć się z obowiązkiem podawania pewnych informacji dotyczących zarówno jego jako podmiotu gospodarczego, jak również oferowanych usług czy towarów. Informacje te, w zawężeniu do metod komunikacji elektronicznej, podaje się generalnie na stronach www bądź w oświadczeniach przesyłanych drogą elektroniczną.

Przez wzgląd na ochronę konsumenta i kontrahenta winny być one podawane w taki sposób by druga strona miała do nich łatwy i bezpośredni dostęp. W praktyce polega to na zamieszczaniu określonych danych na stronach internetowych dostępnych niemal z każdego miejsca serwisu internetowego przedsiębiorcy bądź korzystaniu z nagłówka lub stopki wiadomości elektronicznej, gdzie nadawca podaje wymagane prawem informacje.

W literaturze funkcjonuje pogląd, zgodnie z którym przedsiębiorca nie spełnia obowiązku informacyjnego, jeżeli w serwisie internetowym zawarł hiperłącze do strony zawierającej wymagane treści bądź w wiadomości elektronicznej zamieszcza adres strony internetowej, gdzie znajdują się wymagane informacje (tak. *D. Szostek, Czynność prawna a środki komunikacji elektronicznej, Zakamycze 2004, s. 284*). Jest to jednak pogląd błędny, ponieważ celem norm nie jest bezpośrednie prezentowanie określonych danych przy pierwszym kontakcie. Mają one zapewnić dostęp do wiedzy o przedsiębiorcy.

By obowiązek informacyjny był spełniony, określone prawem wiadomości winny być:

1. łatwo dostępne,
2. prawdziwe i pełne,
3. dostępne w każdym czasie (por. *P. Litwiński [w:] Prawo Internetu, P. Podrecki (red.), Warszawa 2007, wyd. 2, s. 195 i n.*).

Cecha łatwej dostępności do informacji jest spełniona, gdy nie wymaga korzystania ze specjalnego sprzętu czy oprogramowania i dotarcie do niej nie jest poprzedzone żmudnymi poszukiwaniami. Chodzi o to by dostęp był nieutrudniony, co oznacza także jawność informacji polegającą na tym, że odbiorca wie o tym, że przedsiębiorca je prezentuje. Zamieszczenie w serwisie internetowym hiperłącza prowadzącego do strony www, gdzie takie dane się znajdują, spełnia kryterium dostępności, pod warunkiem jednak, że odnośnik ten jest dostatecznie widoczny.

Wiadomości są prawdziwe i pełne, gdy zawierają wszystkie niezbędne elementy, nie wprowadzają w błąd i są zgodne ze stanem faktycznym. Nie bez znaczenia jest także czasokres przedstawiania określonych danych. Co do zasady, biorąc pod uwagę ochronę konsumentów i kontrahentów informacje te winny być obecne przez cały czas, nie tylko w chwili poprzedzającej zawarcie umowy z prowadzącym e-biznes jak to ma miejsce w przypadku zawarcia umowy adhezyjnej z wykorzystaniem wzorca umownego.

Uregulowania dotyczące obowiązku informacyjnego ustawodawca zawarł w kilku aktach prawnych:

1. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej

Zgodnie z art. 21 ustawy przedsiębiorca, który oferuje towary lub usługi w sprzedaży bezpośredniej lub sprzedaży na odległość za pośrednictwem środków masowego przekazu, sieci teleinformatycznych lub druków bezadresowych, jest obowiązany do podania w ofercie co najmniej: firmy (rozumianej jako oznaczenie przedsiębiorcy), numeru identyfikacji podatkowej (NIP) oraz siedziby i adresu.

2. Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. 2002 r. Nr 144, poz. 1204, dalej: u.ś.u.d.e.)

W akcie tym, w zakresie obowiązku informacyjnego, uregulowano, iż podmiot świadczący usługi drogą elektroniczną (usługodawca) podaje, w sposób wyraźny, jednoznaczny i bezpośrednio dostępny poprzez system teleinformatyczny, którym posługuje się usługobiorca, informacje obejmujące: adresy elektroniczne, imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres - jeżeli usługodawca jest osobą fizyczną albo nazwę lub firmę oraz siedzibę i adres, gdy usługodawcą jest osoba prawna bądź ułamna osoba prawna (art. 5 ust 1 i 2).

Jeżeli usługodawcą jest przedsiębiorca, podaje on również informacje dotyczące właściwego zezwolenia i organu zezwalającego, w razie gdy świadczenie usługi

REKLAMA

Potrzebujesz strony internetowej?

olgroup

www.olgroup.pl

www.olgroup.pl

wymaga, na podstawie odrębnych przepisów, takiego zezwolenia (art. 5 ust. 3).

Gdy usługodawcą jest osoba fizyczna, której prawo do wykonywania zawodu jest uzależnione od spełnienia określonych w odrębnych ustawach wymagań, podaje również:

- a. w przypadku ustanowienia pełnomocnika, jego imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo jego nazwę lub firmę oraz siedzibę i adres,
- b. samorząd zawodowy, do którego należy,
- c. tytuł zawodowy, którego używa, oraz państwo, w którym został on przyznany,
- d. numer w rejestrze publicznym, do którego jest wpisany wraz ze wskazaniem nazwy rejestru i organu prowadzącego rejestr,
- e. informację o istnieniu właściwych dla danego zawodu zasad etyki zawodowej oraz o sposobie dostępu do tych zasad.

Zignorowanie obowiązku podania informacji albo podanie informacji niepełnych lub nieprawdziwych jest sankcjonowane grzywną na podstawie art. 23. Maksymalna kwota grzywny jaka może w takiej sytuacji zostać nałożona to 5 tys. zł.

3. Ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. 2000 r. Nr 22, poz. 271, dalej: u.o.n.p.k.)

Przedsiębiorca, który zorganizował swoją działalność, tak by zawierać z konsumentami umowy na odległość (z wykorzystaniem m.in. środków komunikacji elektronicznej) winien najpóźniej w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy podać do wiadomości konsumenta:

- a. imię i nazwisko (nazwę),
- b. adres zamieszkania (siedzibę),
- c. organ, który zarejestrował działalność gospodarczą (sąd bądź organ wykonawczy gminy) oraz numer, pod którym został zarejestrowany,
- d. istotnych właściwościach świadczenia i jego przedmiotu,
- e. cenie lub wynagrodzeniu obejmujących wszystkie ich składniki, a w szczególności cła i podatki,
- f. zasadach zapłaty ceny lub wynagrodzenia,
- g. kosztach oraz terminie i sposobie dostawy,
- h. prawie odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni, ze wskazaniem wyjątków w ustawie przewidzianych,
- i. kosztach wynikających z korzystania ze środków porozumiewania się na odległość, jeżeli są one skalkulowane inaczej niż wedle normalnej taryfy,
- j. terminie, w jakim oferta lub informacja o cenie albo wynagrodzeniu mają charakter wiążący,
- k. minimalnym okresie, na jaki ma być zawarta umowa o świadczenia ciągłe lub okresowe,
- l. miejscu i sposobie składania reklamacji,
- m. prawie wypowiedzenia umowy, jeżeli została zawarta na czas nieokreślony.

R E K L A M A

i prawo

>> **Publikacje**

>> **Opinie**

>> **Porady**

www.iPrawo.net.pl

<http://www.iprawo.net.pl>

Powyższe informacje należy sformułować jednoznacznie, w sposób zrozumiały i łatwy do odczytania. Ponadto przedsiębiorca jest obowiązany do potwierdzenia ich konsumentowi w formie pisemnej, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia. Obowiązek potwierdzenia nie dotyczy jednorazowych świadczeń, które są spełniane przy użyciu środków porozumiewania się na odległość i za które rachunek wystawia osoba fizyczna lub prawna, która w ramach swojego przedsiębiorstwa udostępnia co najmniej jeden środek porozumiewania się na odległość, dostępny dla konsumenta i przedsiębiorcy, z wyjątkiem jednak informacji o imieniu i nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy oraz organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany (art. 9).

Odmienne regulacje w zakresie obowiązku informacyjnego zostały przewidziane dla podmiotów świadczących usługi finansowe (zob. art. 16b u.o.n.p.k.).

4. Ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tj.: Dz. U. 2007 r. Nr 168, poz. 1186)

Zgodnie z art. 34 podmioty wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego są obowiązane umieszczać w oświadczeniach pisemnych, skierowanych, w zakresie swojej działalności, do oznaczonych osób i organów, następujące dane:

- a. firmę lub nazwę;
- b. oznaczenie formy prawnej wykonywanej działalności;
- c. siedzibę i adres;
- d. numer NIP;
- e. oznaczenie sądu rejestrowego, w którym przechowywane są akta rejestrowe podmiotu oraz numer podmiotu w Rejestrze.

Obowiązek informacyjny nie dotyczy oświadczeń woli skierowanych do osób pozostających z przedsiębiorcą w stałych stosunkach handlowych (*verba legis*: stosunkach umownych).

W przypadku niewykonywania obowiązku, sąd rejestrowy, który stwierdzi jego niedopełnienie, może nałożyć grzywnę na osoby odpowiedzialne za niewykonanie tego obowiązku w wysokości nieprzekraczającej kwoty 5 tys. zł.

5. Ustawa z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2000 r. Nr 94, poz. 1037, dalej: k.s.h.)

Ustawą z dnia 18 października 2006 o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2006 r. Nr 208, poz. 1540) wprowadzono obowiązek zawierania w pismach i zamówieniach handlowych składanych przez spółkę, w formie papierowej jak i elektronicznej, a także na stronach internetowych:

- a. firmy spółki,
- b. jej siedziby i adresu,
- c. oznaczenia sądu rejestrowego, w którym przechowywana jest dokumentacja spółki oraz numer pod którym jest wpisana do rejestru,
- d. numeru identyfikacji podatkowej oraz
- e. wysokości kapitału zakładowego a także,
- f. w przypadku spółki komandytowo-akcyjnej i akcyjnej, wysokości kapitału wpłaconego.

Powyższy obowiązek dotyczy spółek komandytowo-akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością oraz akcyjnej (art. 127 § 5, 206 i 274).

6. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tj.: Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926, dalej: u.o.d.o.)

W myśl art. 24, w przypadku zbierania danych osobowych od osoby, której one dotyczą, administrator danych (administrator danych to podmiot przetwarzający dane osobowe, decydujący także o celach i środkach ich przetwarzania, art. 7 pkt 4 u.o.d.o.) jest obowiązany poinformować tę osobę o:

- a. adresie swojej siedziby i pełnej nazwie, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - o miejscu swojego zamieszkania oraz imieniu i nazwisku,

- b. celu zbierania danych, a w szczególności o znanych mu w czasie udzielania informacji lub przewidywanych odbiorcach lub kategoriach odbiorców danych,
- c. prawie dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawiania,
- d. dobrowolności albo obowiązku podania danych, a jeżeli taki obowiązek istnieje, o jego podstawie prawnej.

Jeżeli przepis innej ustawy zezwala na przetwarzanie danych bez ujawniania faktycznego celu ich zbierania lub osoba, której dane dotyczą, posiada powyższe informacje, obowiązek informacyjny jest wyłączony (art. 24 ust. 2).

W przypadku zbierania danych osobowych nie od osoby, której one dotyczą, administrator danych jest obowiązany poinformować tę osobę, bezpośrednio po utrwaleniu zebranych danych, o:

- 1) adresie swojej siedziby i pełnej nazwie, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - o miejscu swojego zamieszkania oraz imieniu i nazwisku,
- 2) celu i zakresie zbierania danych, a w szczególności o odbiorcach lub kategoriach odbiorców danych,
- 3) źródle danych,
- 4) prawie dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawiania,
- 5) uprawnieniach polegających na wniesieniu w określonych przypadkach:
  - a. pisemnego, umotywowanego żądania zaprzestania przetwarzania danych osobowych oraz
  - b. sprzeciwu wobec przetwarzania danych osobowych, gdy administrator danych zamierza je przetwarzać w celach marketingowych lub
  - c. sprzeciwu wobec przekazywania danych osobowych innemu administratorowi danych (art. 25 ust. 1).

Przepis art. 25 ust. 2 stanowi natomiast, że nie stosuje się normy zawierającej obowiązek przedstawiania powyższych informacji w następujących sytuacjach:

- 1) gdy przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy osoby, której dane dotyczą,
- 2) dane te są niezbędne do badań naukowych, dydaktycznych, historycznych, statystycznych lub badania opinii publicznej, ich przetwarzanie nie narusza praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, a spełnienie obowiązku informacyjnego wymagałoby nadmiernych nakładów lub zagrażałoby realizacji celu badania,
- 3) dane są przetwarzane przez administratora, na podstawie przepisów prawa,
- 4) osoba, której dane dotyczą, posiada informacje wskazane w art. 25 ust. 1.

Kto administrując zbiorem danych nie dopełnia obowiązku poinformowania osoby, której dane dotyczą, o jej prawach lub przekazania tej osobie informacji umożliwiających korzystanie z praw przyznanych jej w niniejszej ustawie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku (art. 54).

Autor jest prawnikiem, absolwentem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Więcej publikacji na
www.iprawo.net.pl.

Prawa autorskie

Na artykuł udziela się licencji Creative Commons
Uznanie autorstwa-Bez utworów zależnych 2.5 Polska
<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/2.5/pl>

Wydawca

Grupa Interium
www.interium.biz